

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (Ίωαν. κ' 19-31)
12 ΜΑΪΟΥ 2024

Ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν σημερινὴ Κυριακὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐορτάζει κατὰ πρῶτον «τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ». Ἡ Ἀνάσταση συνέβη τὶς πρωῖνές ὥρες ἐκείνης τῆς πρώτης ἡμέρας μετὰ τὸ Σάββατο, ἡ ὁποία ἀργότερα ὀνομάσθηκε Κυριακὴ. Καὶ σήμερα εἶναι πάλι Κυριακὴ, ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα αὐτοῦ τοῦ ἔτους, καθὼς συμπληρώνονται ἤδη ὀκτὼ ἡμέρες ἀπ' τὴν ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐπομένως, ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶναι ἡ πρώτη μέσα στὸ τρέχον λειτουργικὸ ἔτος κατὰ τὴν ὁποία ἀνανεώνεται καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ ἐορτασμὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐπανάληψη καὶ ἡ ἀνανέωση τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως θὰ συνεχισθεῖ καὶ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες Κυριακὲς τοῦ ἔτους μέχρι τὸ ἐπόμενο Πάσχα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' «τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀναστάσεως», κατὰ τὴν σημερινὴ Κυριακὴ ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει «τὴν ψηλάφησιν καὶ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ».

Εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ ἱστορία μὲ τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε ἀπ' τὴν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στοὺς μαθητὲς Του, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνταν τοὺς σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ παρέμεναν κλεισμένοι στὸ ὑπερῶο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ὁ Θωμᾶς, ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸ πρῶτο ἀπόγευμα μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀπουσίαζε ἀπ' τὸν χῶρο τῆς κοινῆς συναθροίσεως τῶν μαθητῶν, δὲν εἶχε τὴν ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Δυσκολευόταν νὰ ἀποδεχθεῖ τὶς μαρτυρίες τῶν ἄλλων μαθητῶν ὅτι εἶδαν τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος τοὺς βεβαίωσε ὅτι εἶχε πραγματικὰ ἀναστηθεῖ ἀπ' τὸν τάφο. Ὁ Θωμᾶς γιὰ μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα βασανίζοταν ἀπ' τὶς ἀμφιβολίες του καὶ ζητοῦσε νὰ λάβει καὶ αὐτὸς μιὰ παρόμοια μὲ τοὺς ἄλλους ἐμπειρία, ὥστε νὰ πιστέψει. Ὁ Χριστὸς ἱκανοποίησε τὸ αἶτημα αὐτὸ τοῦ Θωμᾶ, ὅταν γιὰ δευτέρη φορὰ ἐμφανίσθηκε στοὺς συγκεντρωμένους μαθητὲς κατὰ τὴν ὀγδόη ἡμέρα μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους δέκα μαθητὲς ὁ Χριστὸς κάλεσε τὸν Θωμᾶ νὰ διακρίνει πάνω στὸ Σῶμα Του τὶς πληγὲς ἀπ' τὰ τρυπήματα τῶν καρφιῶν κατὰ τὴν προηγηθεῖσα Σταύρωση. Τότε ὁ Θωμᾶς πείσθηκε ὅτι ὁ Διδάσκαλός Του εἶχε ἀναστηθεῖ καὶ ἀναφώνησε τὴν διακήρυξη: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Στὸν Θωμᾶ ἔχει, ὡς γνωστόν, ἀποδοθεῖ ὁ χαρακτηρισμὸς «ἄπιστος». Ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ Ἐκκλησία στοὺς ὕμνους τῆς σημερινῆς ἐορτῆς χαρακτηρίζει τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Θωμᾶ ὡς

«καλή ἀπιστία». Μία πρώτη παρατήρηση εἶναι ὅτι παρόμοιες μὲ τὸν Θωμὰ ἐπιφυλάξεις ἐξέφρασαν καὶ οἱ ὑπόλοιποι δέκα μαθητὲς στὴν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος, καθὼς νόμιζαν ὅτι βλέπουν ἕνα φάντασμα. Καὶ εἶναι δικαιολογημένη αὐτὴ ἡ ἀντίδραση, ἐπειδὴ τὸ γεγονός ἦταν ὄχι ἀπλῶς ἀσυνήθιστο, ἀλλὰ ἐντελῶς ἔξω ἀπ’ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Κάθε ἡμέρα καὶ κάθε στιγμή ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι πεθαίνουν καὶ κανεὶς ἀπ’ αὐτοὺς δὲν ἐπιστρέφει στὴν ζωὴ. Ὁ Θωμάς, ἐπομένως, ζητεῖ ἴση μεταχείριση μὲ τοὺς ἄλλους συμμαθητὲς Του. Ὅ,τι εἶδαν ἐκεῖνοι μὲ τὰ μάτια τους, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς νὰ δεῖ καὶ αὐτός.

Ὁ Θωμάς ἔχει εἰλικρινὴ διάθεση καὶ γνήσια ἀναζήτηση. Θέλει νὰ γνωρίσει τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων καὶ τῶν γεγονότων καὶ δὲν ἔχει προκαταλήψεις. Ὁ ἀπόστολος Θωμάς διαφέρει ἐντελῶς ἀπ’ τοὺς ἀνθρώπους τῶν καιρῶν μας, οἱ ὁποῖοι σὲ μεγάλο βαθμὸ ἔχουν θεοποιήσει τὴν ἐπιστήμη. Πολλοὶ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχει μόνο ὅ,τι βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους ἢ πιστεύουν ὅτι ἀλήθεια εἶναι μόνο ὅ,τι ἐξηγεῖται μὲ τὴν λογικὴ τους. Τὴν Ἐκκλησίαν κατηγοροῦν συνήθως γιὰ δογματισμὸ καὶ φανατισμὸ, δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν ὅμως ὅτι πολὺ περισσότερο ἢ δικὴ τους ἀπιστία δὲν στηρίζεται πουθενά. Ἡ καθεμιὰ ἀπ’ τὶς ἐπιστῆμες προσπαθεῖ μὲ μεγάλες ἐπιφυλάξεις νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη θεωρία μόνο γιὰ τὸ ἰδιαίτερο ἀντικείμενό της, ἀλλὰ γιὰ τὰ μεγάλα πνευματικὰ ζητήματα κρίνει ὅτι δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἀποφανθεῖ.

Στὸν καιρὸ μας, ἐπίσης, ἂν ἡ πίστη δὲν ἀπορρίπτεται ἐντελῶς, ἀπὸ πολλοὺς ἀναγνωρίζεται μέχρις ἐνδὸς σημείου ἢ χρησιμότητά της. Οἱ ἄνθρωποι ἐπιλέγουν κάποια σημεῖα ἀπ’ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ ὁποῖα νομίζουν ὅτι συμφωνοῦν, καὶ ἀπορρίπτουν ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Οἱ περισσότεροι ἀπ’ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους ζητοῦν νὰ ἰκανοποιήσουν τὶς ἐπιθυμίες τους, ὄχι νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσουν στὴν ζωὴ τους. Ὁ ἀπόστολος Θωμάς διαφέρει καὶ ἀπ’ τὴν νοοτροπία αὐτὴν. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἄρχισε τὸ τελευταῖο ταξίδι πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὸ Πάθος Του, ὅλοι οἱ μαθητὲς εἶχαν διαισθανθεῖ τί ἀκριβῶς θὰ συνέβαινε ἐκεῖ. Τότε ὁ Θωμάς ψιθύρισε στοὺς ὑπολοίπους: «Ἄς Τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ ἐμεῖς, γιὰ νὰ πεθάνουμε μαζὶ μὲ Αὐτόν». Αὐτὴν τὴν ἐτοιμότητα γιὰ θυσία καὶ κακοπάθεια ἐπέδειξε πολὺ περισσότερο μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Πεντηκοστή, ὅταν κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Ἰνδία καὶ εἶχε μαρτυρικὸ τέλος.

Εἰλικρίνεια καὶ γνησιότητα στὴν θεωρητικὴ ἀναζήτηση καὶ ἐτοιμότητα γιὰ θυσία σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «καλῆς ἀπιστίας» τοῦ ἀποστόλου Θωμά. Μακάρι αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ διακρίνουν καὶ τὴν δικὴ μας σήμερα ὑπαρξιακὴ τοποθέτηση μπροστὰ στὸν Θεό.

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]